

פרנאן אואלט: ענקים נוגים

הולכים היינו כאן מגוף אל גוף שצבעיהם וריחותיהם
של גסיסה שלוחה.
מלילה ללילה, חרף זכרה של שינה, נצבנו לארב לפגעים,
לתמרוזים בזהקים.
בשרנו היה זה השרוט ממחי נהרות ולהבי-עקצוצים, רוחנו
המאדימה כהבלעה בנהר הגדול.
גופתינו נמתחו בין שני הקטבים ועורקינו – לשרף את החיים
בו- במקום.
אברינו, עזים במרחבית האשה, צללו פנימה כמשנעים.
יומם רוחצים היו ענקים עצומים, תחת חלומם כנור של עסת-גיר.
היום יוצאים אנחנו ערומים ממרחץ זכרון לשכן לבנים ברחם צמחי ועצום.

אמריקה

שבה אט-אט מתוך עמקי העין.

תחיה

אֶפֶר כֹּה רַב מוֹל יִסְמִין כֹּה רַב.

אֲנִי נוֹשֵׁק לְמַתְנִיךְ
לְכַתְּפֶיךָ שֶׁכָּבְבוּ אֶת הַשָּׁחַר.
אֶךְ פֶּתַע אֶסְמִיק טְרָגִי וְשִׁטְנִי
וְאֵת רוֹטְטֹת וְשׁוֹכָה.

מֶה מְכַאֵיב הוּא לָקוּם
וְלִקְרַע בְּדָעָה צְלוּלָה
אֶת מִי שֶׁהָיָה עֹפֵר, וְרוּחַ בּוֹרָאֵת,
לְהוֹבִישׁ אֶת הַמּוֹזִיקָה
וְאֵת הַשָּׁחַף בְּלֵב בֶּן־תְּמוּתָה.

אֵין לָךְ מִגֵּן מַעֲיָנִי הַמַּחְבֵּלָה
הָאֶכְזָרִית
מִרִירִי הַמְּכַחֵידֶךְ
מִצָּרִי הַיּוֹרְדִים כְּבָרֶד עַל שִׁדְיֶךְ
הַמְּלַבְלָבִים.

אֲנִי צוֹעֵד עַל בְּמוֹתֶיךָ כִּסְתּוֹ בַּעֲלֹה.
אֲנִי תוֹקֵף אֶת מְקוֹר הַיִּרְקוֹת.
אֲנִי מְפַלֵּג לְזוֹרַע מוֹת.

לְגֹרֵר אוֹתְךָ בְּשֻׁלְגַּי הַקָּלִיל,
לְשׁוֹב וּלְלוֹשֵׁף בְּשִׁכְבוֹת הַיָּקִים
בְּתַעֲנוּגוֹת־בֶּשָׂר...

יוֹם אֶחָד אוֹלִי נִצָּא מִן הַקֶּרֶה
וְנִקְבִּיל פָּנַי טָבַע וְאַף אֵלִי?